

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako audiokniha.

Hermiona Grangerová koutkem oka spatřila ve vyleštěném kovu sochy na křižovatce dvou chodeb odraz. Zlatý záblesk, rudý záblesk, něco jako odlesk ohně – byl to jen okamžik a hned to zmizelo.

Zmateně se zarazila a pak se *málem* pustila dál, ale v tom krátkém záblesku bylo něco povědomého –

Hermiona popošla k místu, kde socha stála, a pohlédla do chodby, ze které si myslela, že ten ohnivý záblesk přišel.

Slabě, jako z dálky, zaslechla skřek a volání.

Hermiona se rozběhla.

Chvilku běžela. Kdykoli se dostala k rozcestí, zarazila se, nabrala tolik dechu, kolik jen mohla, a pak spatřila záblesk

ohně, jak se odráží z jednoho směru nebo z druhého, nebo uslyšela vzdálený výkřik. Kdyby nebylo jejího armádního tréninku, vyčerpání z takového běhu by ji porazilo.

Fénixe za celou dobu nespátřila.

A pak se chodba dělila na čtyři další a nebylo tam *nic*, žádné znamení. Několik dlouhých vteřin čekala a stále neslyšela ani křik, ani neviděla odlesk ohně, a zrovna s příšerným, smutným pocitem začala uvažovat, že si to celé představuje, když uslyšela *lidský* výkřik.

Jakmile její rychle běžící nohy odbočily za roh, její mozek vstřebal celou scénu jediným pohledem – tři obří kluci v zeleně lemovaných hábitech už se na ni otočili, a jeden menší, útlý kluk ve žlutém visel ve vzduchu za nohu, jako by ho držela neviditelná ruka.

Sluníčková generálka se ani nezastavila, aby se zamyslela, protože lidé, kteří se zastavili a zamysleli, nepřicházeli s dobrým útokem ze zálohy.

Najednou měla v ruce hůlku, prsty ji sevřela, její rty pronesly „*Somnium!*“ a největší šikanující kluk se zhroutil. Mrzimorský kluk se zaduněním spadl ze vzduchu na zem a druzí dva se snažili na ni zamířit své hůlky a ona znovu řekla „*Somnium!*“ a další obří kluk klesl – vystřelila na toho, který svou hůlkou zamířil rychleji.

Bohužel, seslat dvě uspávací kletby takhle rychle po sobě bylo těžké i pro ni, a nemohla vypálit třetí dřív, než –

Poslední kluk vykřikl „*Protego!*“ a byl obklopen mihotající se modrou září.

Před čtyřicetihodinami by Hermiona zpanikařila, *opravdové* ochranné kouzlo by tomu klukovi dovolilo sesílat na ni kouzla, i když by on sám byl pod ochranou.

Ted' -

„*Mdloby na tebe!*“ vykřikl kluk.

Rudý blesk k ní zamířil s příšernou zářivostí, žhnul jasněji než jakákoli kletba, která kdy vyšla z Harryho hůlky.

Hermiona se naklonila doleva a výšleh ji minul, protože ten kluk neměl ani vzdáleně tak přesnou mušku jako Harry, a jí napadlo, že šikanující kluci a armády profesora Quirrella možná tvoří dvě nezávislé skupiny.

„*Mdloby na tebe!*“ vykřikl ten kluk znovu. „*Expelliarmus! Mdloby na tebe!*“

Každopádně, ona *právě ted'* strávila celou hodinu tím, že přemýšlela, jaká další kouzla měla na Harryho a Nevilla seslat -

„*Jellyfy!*“ vykřikl kluk široce zářící zaklínadlo bez nějakého viditelného blesku, před kterým by se dalo uskočit, a její kolena jí najednou připadala příliš slabá, než aby ji udržela. A pak, se vzteklým zařváním, které vytvořilo ještě jasnější rudý záblesk, „*Mdloby na tebe!*“

Tomu se vyhnula tak, že úmyslně klesla na zem, a tou dobou už se zotavila dost pro své další kouzlo a tím bylo -

„*Glisseo,*“ řekla Hermiona, míříc na podlahu

„*Uuf,*“ řekl kluk, když mu ujely nohy a *on vážně upustil svou hůlku.*

Protego zablikalo a zmizelo.

„*Somnium*,“ řekla Hermiona.

Stále lapala po dechu, když se doplazila tam, kde si mrzimorský chlapec právě sedal. Sténal a třel si lebku v místě, kde narazil do podlahy. Je dobře, že to není mudla, došlo Hermioně, taky si mohl zlomit krk. To ji vůbec nenapadlo.

„Um,“ řekl kluk, jehož vlasy byly barvy, která by z něj mohla udělat ‚bruneta‘, kdyby se ten název víc používal pro kluky, jeho oči byly nekvalifikovatelné hnědé barvy, která se tak nějak zdála přesně akorát pro Mrzimora, na jeho tváři nebyly žádné slzy, ale vypadal dost bledě. Odhadla by ho na tak čtvrtý nebo třetí ročník.

Pak se ty hnědé oči rozšířily, když se zaměřily na ni.
„*Sluníčková generálka?*“

„Jo,“ řekla. „Celá (*zalapání po dechu*) já.“ Rozhodla se, že pokud ten mrzimorský kluk vypustí něco o tom, že ona je ta, co s ní chodí Harry Potter, zabije ho.

„Wow,“ řekl mrzimorský kluk. „To bylo – ty jsi prostě – chci říct, viděl jsem tě na obrazkách před Vánocemi, ale – wow! Nemůžu uvěřit, že jsi to prostě udělala!“

Následovalo ticho.

Já taky nemůžu uvěřit tomu, že jsem to udělala, pomyslela si Hermiona Grangerová, která se najednou cítila poněkud mdle, muselo to být vším tím během. „Promiň (*zalapání po dechu*),“ řekla, „mohl bys (*zalapání po dechu*) zrušit to *Jellyfy?*“

Kluk přikývl, zvedl se na nohy a natáhl se do hábitu pro svou hůlku; ale Hermiona mu musela opravit gesta, než jeho protikouzlo zafungovalo.

„Jmenuju se Michael Hopkins,“ řekl kluk, když se Hermiona znovu postavila na nohy. Natáhl k ní ruku. „Nebo jenom Mike v Mrzimoru, tento rok v Mrzimoru žádný jiný Mike není, věřila bys tomu?“

Potřásli si rukama a Mike řekl, „Každopádně, *děkuji ti.*“

Hermiona nebyla připravena na vlnu euforie, která ji zavalila. Takhle někoho zachránit s sebou přineslo doslova nejlepší pocit, jaký za *celý svůj život* poznala.

Otočila se, aby si prohlédla útočníky.

Byli hodně velcí. Pomyslela si, že vypadají tak na patnáct, a náhle jí došlo, jak obří *rozdíly* se objevily mezi bradavickými studenty, kteří se zapsali do všech dobrovolných aktivit profesora Quirrella, a studenty, které roky učili ti nejhorší učitelé, kteří se kdy rozhodli učit. Nebylo jen tak skutečně trefovat věci, na které míříte, nebo uvažovat i během bitvy, aby vás napadlo seslat *Innervate* na své padlé spojence. A další věci, které profesor Quirrell řekl, třeba to, že v reálném světě by téměř každý boj mohl být ukončen překvapivým útokem, jí najednou dávaly mnohem větší smysl.

Stále se snažila polapit dech a ohlédla se na Mikea.

„Věřil bys (*zalapání po dechu*) tomu,“ řekla Hermiona Grangerová, „že před pěti minutami (*zalapání po dechu*) jsem měla problém vymyslet, jak se stát (*zalapání po dechu*) hrdinkou?“

Vážně si myslela, že od někoho potřebuje *povolení*, nebo že hrdinové jen tak posedávají a čekají, až jim někdo dá quest? Ve skutečnosti to bylo velmi jednoduché, prostě jste šli tam, kde bylo zlo, to bylo vše, co hrdinství vyžadovalo. Měla to brát v potaz, nepotřebovala, aby jí nějaký fénix říkal, že se v Bradavicích dějou špatné věci.

Pak se Hermiona nervózně podívala na místo, kde tři starší kluci leželi v bezvědomí a uvědomila si, že oni ji *viděli*, že možná *vědí*, kdo je, že by se za ní mohli připlížit a zaútočit *na ni* ze zálohy a – a mohli by ji vážně zranit –

Hermiona se zarazila.

Vzpomněla si, že Harry Potter se postavil proti *pěti* zmijozelským šikanujícím klukům, hned první den výuky, kdy ještě ani nevěděl, jak použít svou hůlku.

Vzpomněla si, jak ředitel řekl, že vyrůst znamená ocitnout se v situacích pro dospělé, a že většina lidí prožije své životy v tísnivém sevření strachu.

A pak si vzpomněla na hlas profesorky McGonagallové: ‚Je vám dvanáct let.‘

Hermiona se zhluboka nadechla, jednou, dvakrát, třikrát.

Zeptala se Mikea, jestli potřebuje jít do ošetřovny madam Pomfreyové. Řekl, že ne. A přiměla ho, ať jí řekne jména těch zmijozelských kluků, jen pro jistotu.

A pak Hermiona Grangerová odpochovala od hromádky šikanujících kluků v bezvědomí. Dávala pozor, aby při chůzi měla na tváři úsměv.

Věděla, že tohle jí pravděpodobně dřív nebo později ublíží. Ale pokud jste byli příliš vyděšení z toho, že dělat co je správné vás zraní, pak jste nemohli být hrdinou, tak prostě to bylo. A pokud byste jí v té chvíli položili na hlavu Moudrý klobouk, nepotřeboval by ani *vteřinu*, než by vykřikl ‚NEBELVÍR!‘

Když sešla dolů na večeri, pořád o tom přemýšlela; ta euforie z toho, že někoho zachránila, ještě nezmizela, a ona se začínala bát, že se v jejím mozku něco rozbilo.

Když se blížila k havraspárskému stolu, rozpoutala se vlna šepotu a Hermionu napadlo, jestli už ten mrzimorský kluk něco řekl, než si uvědomila, že ten šepot pravděpodobně není kvůli *tomuhle*.

Posadila se naproti Harrymu Potterovi, který vypadal *extrémně* nervózně, pravděpodobně proto, že se pořád usmívala.

„Um –“ řekl Harry, zatímco si nandávala čerstvě opečené toasty, máslo, skořici, naprosto žádné ovoce nebo zeleninu, a tři porce čokoládových brownies. „Um –“

Nechala ho, ať v tom pokračuje, dokud si nenalila sklenici grepového džusu. Pak řekla, „Mám pro vás otázku, pane Pottere. Proč se podle vás lidem nedaří stát se sami sebou?“

„Cože?“ řekl Harry.

Podívala se na něj. „Předstírej, že se nestalo nic z toho, co se zrovna děje,“ řekla, „a prostě řekni, co bys řekl včera.“

„Umm...“ řekl Harry velmi zmateně a ustaraně. „Myslím, že už *jsme* sami sebou... není to tak, jako bych byl nedokonalou kopií někoho jiného. Ale hádám, že jestli mám přijmout smysl té otázky, pak bych řekl, že lidé se stávají sami sebou, protože absorbují všechno to šílenství kolem, a pak to papouškují. Chci říct, kolik hráčů famfrpálu by takovou hru hrálo, kdyby ji měli sami vymyslet? Nebo v mudlovské Británii, kolik lidí, kteří se identifikují jako konzervativci, labouristé nebo liberální demokraté, by dokázalo vymyslet své politické přesvědčení, kdyby s tím vším měli přijít sami?“

Hermiona to zvážila. Říkala si, jestli Harry řekne něco zmijozelského nebo možná i nebelvírského, ale tohle do ředitelova seznamu nezapadalo – Hermionu napadlo, že tu může existovat o dost víc úhlů pohledu než jen čtyři.

„Ok,“ řekla Hermiona, „jiná otázka. Co z člověka dělá hrdinu?“

„Hrdinu?“ řekl Harry.

„Jo,“ řekla Hermiona.

„Hmm..“ řekl Harry. Jeho vidlička a nůž se nervózně bořily do kusu steaku a krájely ho na menší a menší kousky. „Myslím, že hodně lidí dokáže dělat věci, když je k tomu svět pobídne... když třeba lidé očekávají, že to uděláš, nebo na něco stačí dovednosti, které už máš, nebo když nějaká autorita hlídá, jestli neděláš chyby, a dává pozor, abys to dotáhla. Ale, no, takové problémy se už nejspíš řeší, takže tu hrdinové nejsou potřeba. Takže bych řekl, že lidé, které nazýváme ‚hrdiny‘, jsou vzácní, protože musí všechno vymýšlet za běhu, a to většině lidí nevyhovuje. Proč se ptáš?“ Harryho vidlička nabodla tři kousíčky důkladně

rozcupovaného steaku a zvedla je k ústům.

„Ále, právě jsem omráčila tři starší zmijozelské tyrany a zachránila Mrzimora,“ řekla Hermiona. „Budu hrdinkou.“

Když se Harry přestal dusit svým jídlem (někteří z dalších Havraspárů v jejich doslechu také ještě pokašlávali), řekl: „Cože?“

Hermiona mu řekla, jak to bylo – začalo to šeptem proudit dál, už když vyprávěla. (I když vynechala tu část o fénixovi, to jí připadalo jako soukromá věc mezi nimi dvěma.

Hermiona byla překvapená, když na to později pomyslela. Že by se fénix ukázal jí, která jen *chtěla* být hrdinkou? Zdálo se jí to trochu sobecké, když nad tím takhle přemýšlela, ale možná na tom fénixům nezáleželo, stačilo, že jste byli ochotní lidem pomoci.)

Když domluvila, Harry na ni z protějšího místa zíral a neřekl ani slovo.

„Omlouvám se za to, jak jsem se dřív chovala,“ řekla Hermiona. Ustrkla ze své sklenice grepového džusu. „Mělo mi dojít, že pokud tě stále naprosto drtím v přeměňování, je v pohodě, když se ti v obraně daří líp.“

„Prosím, nevykládej si to špatně,“ řekl Harry. Vypadal teď dospěle a zachmuřeně. „Ale jsi si jistá, že to je něco, čím jsi ty, a ne, řečeno na rovinu, já?“

„Jsem si docela jistá,“ řekla Hermiona. „Hmm, moje jméno i začíná a končí stejným písmenem jako ‚hrdinka.‘“

„Být hrdinou není jenom o zábavě a hrách,“ řekl Harry. „Ne opravdové hrdinství. To, které musí dělat dospělí, takové

není. Nebude to snadné.“

„Já vím,“ řekla Hermiona.

„Je to těžké a bolestivé a musíš dělat rozhodnutí v situacích, kdy neexistuje dobrá odpověď –“

„Ano, Harry, taky jsem četla tamty knížky.“

„Ne,“ řekl Harry, „nechápeš to. I když tě ty knihy varují, neexistuje způsob, jak to pochopit dřív, než –“

„To tebe nezastavilo,“ řekla Hermiona. „Nezastavilo tě to ani trochu. Vsadila bych se, že si kvůli tomu ani *nepomyslel* na to, že bys nebyl hrdinou. Tak proč si myslíš, že by to zastavilo mě?“

Následovala pauza.

Na Harryho tváři se rozzářil obrovský úsměv – úsměv, který byl tak jasný a klučíčí, jako bylo jeho zamračení potemnělé a dospělácké, a najednou mezi nimi bylo zase všechno v pořádku.

„Tohle nějak skončí příšerně a šíleně špatně,“ řekl Harry, stále s obrovským úsměvem. „To víš, že jo?“

„Je mi to jasný,“ řekla Hermiona. Ukousla další sousto toastu. „To mi připomíná, Brumbál odmítl být mým záhadným starým kouzelníkem, existuje nějaké místo, kam bych mohla napsat, abych dostala jiného?“

Později:

„...a profesor Kratiknot řekl, že její odhodlání se zdá neotřesitelné,“ řekla Minerva úsečně s pohledem upřeným na stříbrovousého starého kouzelníka, který za to byl zodpovědný. Albus Brumbál jen tiše seděl a poslouchal ji se vzdáleným, smutným výrazem v očích. „Slečna Grangerová ani nemrkla, když jí profesor Kratiknot vyhrožoval, že ji nechá přemístit do Nebelvíru, jen řekla, že pokud by odešla, všechny knížky by si vzala s sebou. Hermiona Grangerová se rozhodla, že bude hrdinkou, a nebere ne jako odpověď. Pochybuju, že byste ji do toho mohl důrazněji postrčit, i kdybyste to zkoušel –“

Minervině mozku trvalo celých pět vteřin, než to zpracoval.

„Albusi!“ zaječela.

„Má drahá,“ řekl starý kouzelník, „až se vypořádáte se svým třicátým nebo čtyřicátým hrdinou, dojde vám, že na některé věci reagují docela předvídatelně. Například, když se jim řekne, že jsou příliš mladí, nebo že osud je proti tomu, nebo že být hrdinou je nepříjemné; a pokud si chcete být skutečně jistá, pak všechny tři. I když,“ s krátkým povzdechem, „nesmí to být moc očividné, jinak by vás vaše zástupkyně mohla prokouknout.“

„Albusi,“ řekla Minerva ještě pevnějším hlasem, „pokud bude zraněná, tak přísahám, že tentokrát –“

„Časem by dospěla ke stejnému závěru,“ řekl Albus, v očích vzdálený pohled. „Pokud je někdo předurčen k tomu, aby se stal hrdinou, pak nebude poslouchat žádná varování, Minervo, bez ohledu na to, jak moc se budeme snažit. A když to uvážíme, pro Harryho bude lepší, když slečna Grangerová nezapadne příliš daleko za něj.“ Albus vylovil jakoby odnikud dózičku s malými žlutými hrudkami – nikdy

nebyla schopná přijít na to, kde to nechává, žádnou magii u toho nikdy necítila. „Citronový bonbon?“

„Je to dvanáctileté děvče, Albusi!“

Později než později:

Za okny plavaly ryby v černé vodě, stěží viditelné ve večerním šeru. Když se přiblížily, ozářilo je jasné světlo ze zmijozelské společenské místnosti, když odpluly dál, splynuly s temnotou.

Dafné Greengrassová seděla na pohodlné černé kožené pohovce, hlavu svěšenou v dlaních, a třpytící se zlatožluté jiskřičky blikaly a mizely všude kolem ní.

Byla připravená, že na ni budou dorážet, že má ráda Nevillea Longbottoma. Čekala, že uslyší hodně jízlivých poznámek o tom, že má ráda Mrzimora. Když se vracela do zmijozelského podzemí, vymyslela na to *celé knihy* rychlých a úsečných odpovědí.

Těšila se na to, až ji budou dráždit, že má ráda Nevillea. Když vás někdo ohledně takové věci dráždí, znamená to, že už jste vyrostly v opravdovou dívku.

Jak se ukázalo, nikomu nedošlo, že když Nevillea vyzvala ke starověkému duelu, znamená to, že ho má ráda. Ona si myslela, že je to *očividné*, ale ne, nikoho jiného to očividně nenapadlo.

Vždycky vás srazila ta kletba, kterou jste neviděli přicházet.

Měla se prostě nazvat jen Dafné ze Sluníček, podobně jako Neville z Chaosu. Nebo Sluníčkovou Dafné, jako to dělá Sluníčkový Ron. Nebo cokoli jiného mimo Greengrassovou ze Sluníček.

Greengrassová ze Sluníček.

Odtud to postoupilo ke Greengrassové ze Sluníček a Modrých nebiček.

Pak někdo přidal Ze zasněžených hor s hopkajícími zvířátky.

Aktuálně ji nazývali Jiskřivou Jednorožčí Princeznou z Nejstaršího a nejvznešenějšího rodu Třpytytiti.

A nějaká zatracená šestačka na ni seslala třpytivé zaklínadlo – neměla ani tušení, že *existuje* něco jako třpytivé zaklínadlo – a *Finite Incantatem* nefungovalo, a požádala o pomoc starší holky, o kterých si *myslela*, že jsou její kamarádky (a očividně se v tom mýlila) a pak autorce kouzla vyhrožovala vážnou politickou bouří, kterou její otec rozpoutá, a navzdory tomu všemu Dafné Greengrassová seděla ve zmijozelské společenské místnosti a s hlavou v dlaních a s jasným třpytem kolem sebe přemítala nad tím, jak přesně se stalo, že skončila jako jediná příčetná osoba v Bradavicích.

Už bylo *po večeri* a *pořád* ještě nepřestali, a pokud nepřestanou do zítřejšího rána, přestoupí do Kruvalu a stane se příští Paní zla.

„Hej, poslouchajte!“ řekla dvojčata Carrowova dramaticky, mávaje výtiskem *Denního věštce*. „Už jste slyšeli tu novinku? Starostolec právě rozhodl, že ‚tak se předved‘ je legitimní výzva k boji, dokud si vyzyvatel nelehne a

neschrupne si!“

„Jak se opovažujete urážet čest Jiskřivé jednorožčí princezny!“ vykřikla Tracey. „Tak se předvedte!“ Pak Tracey padla na svou pohovku a začala hlasitě chrápat.

Dafnina třpytící se hlava klesla a její třpytící se dlaně ji zakryly. „Až si má rodina uzurpuje moc, všechny vás dám pod protipřemístovací zaklínadla a spláchnu vás do moře,“ řekla, aniž by oslovovala někoho konkrétního. „To nikomu z vás nevadí, že?“

Buch-buch, buch-buch-buch, buch.

Dafné překvapeně vzhlédla; to bylo sluníčkovské tajné znamení –

„*Slyším někoho klepat!*“ zaduněl pan Goyle. „*Klepat na naše dveře!*“

„*Tak se předvedte, dveře!*“ zakřičel starší kluk poblíž dveří a prudce je otevřel.

Následovala chvíle naprostého překvapení.

„Přišla jsem na slovo se slečnou Greengrassovou,“ řekl Sluníčková generálka a zněla u toho jako někdo, kdo se snaží znít sebevědomě. „Mohl by prosím někdo –“

Dle výrazu na Hermionině tváři si právě všimla, že se Dafné třpytí.

A přesně v tu chvíli Millicent Bulstrodrová vyběhla z pokojů níže a vykřikla, „Hej, poslouchejte všichni, hádejte co, teď *Grangerová* šla a zmlátila *Derricka* a co zbylo z jeho party, a jeho otec mu poslal sovu a řekl, že jestli ne–“

Millicent si všimla Hermiony u dveří.

Následovalo velmi dlouhé ticho.

„Umm,“ řekla Dafné. Cože? řekl její mozek. „Umm, co tu děláte, generálko?“

„No,“ řekla Hermiona Grangerová se zvláštním úsměvem na tváři, „rozhodla jsem se, že není fér, když staří záhadní kouzelníci některým lidem dají šanci stát se hrdiny a jiným ne, a taky jsem četla historické knihy a zdaleka v nich nebylo dost holčičích hrdinek. Takže mě napadlo, že bych se prostě mohla zastavit a zeptat se, jestli chceš být hrdinkou, ale proč se takhle třpytíš?“

Následovalo další ticho.

„Teď,“ řekla Dafné, „pravděpodobně není na tuhle otázku ta nejlepší chvíle –“

„*Já to beru!*“ vykřikla Tracey Davisová a seskočila ze sedačky.

A tak se zrodila Společnost na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky.

[<< 68. Sebe-aktualizace, část 3. - Hrdinství](#)
[70. Sebe-aktualizace, část 5. - Protest >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce

<https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>